

SON GÜN

Azize KAYA

Steve Jobs üniversite öğrencileriyle bulunduğu bir ortamda “Bugün hayatınızın son günü olsaydı ne yapardınız?” diye bir soru soruyor. Salonda birkaç saniyelik bir ölüm sessizliği... Beklenmedik soruya bilindik cevaplar... Kimi af dileyceği insanları sıralıyor. Kimi bir kadeh şarapla bir sahil kenarında gün batımını izlemek istediğini, kimi son ana kadar doya doya yaşayacağını söylüyor. Hayata doymak mümkünmüş gibi!

Şimdi ben soruyu tersinden alıp en yakınımdaya yöneliyorum. Benliğime... Bugün hayatımın son günü olsaydı ne yapmazdım? Kendi gün batımımı beklerken başka bir gün batımını izler miydim mesela? Kaldırıma koyduğu küçük taburesinde ayakkabı boyayan adamın hayatından birkaç saniyede geçerken, kurgulanmış hayatlarda saatlerce kalır mıydım? Filmler kadar tat verir miydi gerçek yaşamlar?

Sonra farklı olabilmeyi mi, ben olabilmeyi mi seçerdim? Benden bir parça, bir söz, bir fikir kalsın ister miydim sevdiğime? Hayatımın son günü olsa bugün, yine delice sever miydim? İhanet edip mesela ahdime, sonra pişman olur muydum? Yoksa yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim mi derdim fütursuzca. Bunun mümkün olmadığını bile bile.

Bugünkü kadar düşünür müydüm geçmiş? Tuzla ovduğum yaraların kabuk bağlamasına izin verir miydim? Yaraları açanların sürdüğü merhemlerden şifa bekler miydim? Bugün hayatımın son günü olsa affetmeyi mi, nefret etmeyi mi seçerdim?

Kafamda yanan her ışık yeni bir dönemece hazırlarken hayatımı, ben aydınlanmayı mı yoksa yanmayı mı tercih ederdim? Dünyaayla aramızdaki pervane mum ilişkisi aynı kalır mıydı?

Yoksa tüm ışıkların alayına isyan deyip karanlığa teslim olmayı mı seçerdim?

Borges gibi pabuçlarımı fırlatıp yalın ayak gezmeyi ister miydim üç mevsim? Daha az hayal kurup daha mı çok yaşardım? Yaşlandıkça korkar mıydım ölümden? Yoksa ölüm tüm korkularımın cellâdı mı olurdu?

Hayatı anlamayı mı, sadece yaşamayı mı seçerdim? İstemeyi ister miydim yine? Yoksa istenen olmayı mı tercih ederdim? Peşin hükümler verip dinlenmeyen nutuklar atmaya devam eder miydim? Hala üstünlüğü bir ırk, bir renkte arayanlarla mı olurdu?

İdeallerim olur muydu? Ya ideallerime feda ettiklerim. Çalacağım son parça uğruna kolumdan vaz geçebilir miydim mesela? Benim “Üç Numaralı Konçertom” olur muydu? Okuma aşkına gözlerini kaybeden bir Cemil Meriç olmaya niyetlenebilir miydim, son günüm olduğunu bile bile?

Bugün son günüm olsa yine bir aileye ya da topluma tabi olur muydum? Yoksa bir başına yaşayan serseri bir kural tanımaz mı olurdu? Yasakların doğurduğu isyankârlardan biri, belki bir eşkiya, bir bedevi...

Bugün son günüm olsa kahraman mı olmak, hayatımın kahramanını beklemek mi isterdim? Yoksa ölüm ve ıstırapın topunu buyur eder hayatıma, başım gözüm üstüne mi derdim? “Yaşamaktan korkmadım ki ölümden korkayım” diye bir duvar yazısıyla veda eder miydim sevdiğime?

Unutanlar ve unutulmuşlar arasındaki perdenin kalkacağı o günü ipe çeker miydim? Anı mı kovalardım haz uğruna, geçmiş mi kucaklardım sevdanın hatıra?

Bugün hayatımın son günü olsa bu kadar düşünüp, bunca soru sorar mıydım?